

Kaçkar Dağı Tırmanışı

– _HiÇ_ · 12 Temmuz 2013

"Dağlarda olacağım yine
Şahikalarında şarkılar söyleyeceğim
Haykıracağım o sessizliğe
Melekler duyacak beni
Yıldızlar toplayacağım
Uçsuz bucaksız uzaklara bakacağım
Yine iksir gibi sularından içeceğim
Çiçekler toplayacağım
Bir derenin kenarında, anasının kucağında uyuyan bir bebek gibi uyuyacağım..."

Bu üçüncü gidişimizi Kaçkarlar'a. Beş yıl aradan sonra yine öyle sevinçle düştük yollara. Her gittiğimizde yine geleceğiz diye söz vermiştik. Doyamıyorduk, öyle güzel ki Kaçkarlar "O sularından içen iflah olmaz" demişti Halim Diker kardeşim bana. Şimdi onu daha iyi anlıyorum. Yine dönüş yolunda, bir daha nasıl gideriz diye planlar yapmaya başlamıştık bile. Yalnız bir daha uçakla olmazsa gitmem. Bu sefer çok zor geldi bana otobüsle yolculuk.

Yusufeli'ne vardığımızda saat 15.00 di. Olgunlar'a giden minibüsler gitmiş, ancak Barhal'a kadar minibüs bulabilmiştik. Oradan da denk gelirse gideriz, yoksa kamp atarız Barhal deresinin kıyısında dedik ve Barhal'a kadar geldik. Barhal beş yılda epey değişmişti.

Dağcıların konaklayacağı pansiyonlar yapılmış. Küçük barakadan evler. Çok da güzel olmuş. Orada işletmeci arkadaşın çay ikramı bize çok iyi geldi. Sonra araba bulamayınca biz de kamp atacağımız yere yürüdük.

Tam çadırımızı açmıştık ki Mevlüt arkadaşımız koşarak geldi. "Toparlanın bir kamyon gidiyor yukarıya, sizi de söyledik götürecektir" dedi. Bir bayan vardı küçük çocuğu ile Yaylalar Köyü'ne gidicekti, onu da almış kamyoncu. Onlar zaten tanışıyorlar. O yörenin insanları birbirini tabii ki tanıyor. Kamyonun arkasında tuğlaların üzerinde hopyaya zıplaya o virajlı ve bazı yerleri epey bozuk olan yola devam ettik. Karanlık çökmeye başlamıştı ki nihayet geldik Mikelis'e. Biraz orada bekledik. Yaylalar'a bizi o köyden biri gelip ceeple götürdü. Bayanı Yaylalar Köyü'nde bıraktık. Üç kilometre yolumuz kalmıştı, arkadaşlar sağ olsun bizi Olgunlar'a kadar çıkardılar. Gecenin bir vakti orada artık para değil de insanlık öne çıkıyor tabii ki. Otuz bin TL. aldı arkadaşlar bizden. Sağ olsunlar. Ki yüz bin versek çıkamazdık. Götürmeseler bir yere çadır kuracaktık. Olgunlar'da pansiyonda kaldık o gece. Yorulmuşuz, öyle de güzel uyuduk.

Olgunlar'da Sabah bir katırcı ayarladık, Ahmet amca bizim sırt çantalarımızı yükledi katıra ve koyulduk Dilberdüzü'ne doğru yürümeye. Ben amcaya " Amca sen git kamp bölgesinde birine bırak bizim

çantaları, biz öyle fotoğraf çeke çeke, etrafı seyrede seyrede geliriz, sen al şu paranı" dedim ve parasını ödedim(80 bin TL. Helal hoş olsun.)

O öyle hızlı hızlı yoluna devam etti. Patikalarda ilerledik. İki saat kadar yürüdükten sonra bir yaylaya geldik.

Taştan küçük yayla evleri ne kadar güzeldi. Buraya son geldiğimizde gece olmuştu. Dönüşte de geceydi inerken. Yaylayı görmüştük ama manzarasını görememiştik. Bu sefer tam oldu. Bayıldım bu yaylaya ben.

Sessizliğine. O yanında akan dereye. Etraftaki o manzarasına. Bir gün oraya geleceğimi söyledim yayladan bir genç kıza. " Buyrun gelin bekleriz " diye seslendi bana.Sekiz hane kalıyorlarmış. Hayvanlarıyla birlikte, yazı orada geçiriyorlar.

Biz fotoğraf çeke çeke zevkle rahat bir şekilde kamp bölgemize yaklaşmıştık ki amca dönüyordu. Onunla tekrar görüştük ve amca "Dönüşte ayran ikram edeceğim, bana uğrayın "dedi. Öyle ayrıldık. Biz bir saat kadar daha yürüdük ve kamp bölgemize geldik. Amca "Buklamanıya'nın aşçısı Ahmet'e teslim ettim çantaları" demişti. Aynen öyle bir kenarda bulduk eşyalarımızı. Ahmet seslendi "Bursalı'lar hoşgeldiniz" Amca demiş Ahmet'e "Bursalı'lar gelecek onların bu çantalar." Daha sonra yanımıza geldi ve tanıştık.

Rahatça çadırımızı kurduk ve o yeşil Dilberdüzü'nün keyfini çıkarmaya başladık. Tam da çiçek mevsimiydi. O derelerin çağıltısı...

O çiçekler... Ben hemen bir demet çiçek topladım. Bir kayanın üzerinde bir bardağa koyduk, öyle güzeldi ki, yine fotoğraflarla o anları ölümsüzleştirdik.

Hep bir dostumun benim için yazdığı bir şiiri hatırladım. O can dost Kaçkarlar' da olduğumuz süre aklımdan hiç çıkmadı. Karayemiş topladım bir duvarın üzerinden bir ağacın dallarına uzanıp, nasıl hatırlamazdım Secaattin dostumu. O sislerin etrafımızı sardığında... O çiçeklere baktığımda... O derelerin köpük köpük akarken gürüldeyişlerinde... Nasıl hatırlamazdım...

Rüzgâr mintanını sarar tenine
Terinle serinlik siner içine
Karışır rutubet suyun sesine
Kaçkarlar'da mola verdiği zaman

Giderken gülümse çamlara bir de
Yitirme yolunu sislere gir de
Aklına gelirse adım an da
Selamla dağları güldüğün zaman

...

Toynak

Bana ithafen yayınlamıştı bu şiiri Secaattin dostum. Daha uzun bir şiir ben sadece iki dörtlüğünü aldım yazıma. Gönül mahsenimin en güzel yerinde duruyor bu şiir.

Meğer o zamanlar Secaattin dost da oralardaymış. Bana döndüğümde mesaj yazıp anlattı. O da beni anmış... Kalp kalbe karşı derler ya... Hatta dağlara 'Zerreeeee' diye bağırdım diye yazdı bana . Nasıl duyulandım bunları okuyunca bilemezsiniz. Sağolasın can dostum... Eksik olma...

Akşam hava bozdu, biraz yağmur yağdı. Sabah zirveye gideceğimiz için erkenden yattık zaten.

Sabah kalktık ve kahvaltıdan sonra 05.40 da başladık zirveye doğru yol almaya. Sis vardı ama "açılır birazdan" dedik arkadaşlar "beklesek mi yoksa" diyorlardı ama ben "yok biz yola çıkalım açılır birazdan" dedim. Ve aynen de öyle oldu. Yukarı çıkarken daha sis dağılmaya başladı. Bir saate kalmadan güneşi gördük bile.

Gece yatmadan önce yine zencefil ve ıhlamur kaynatıp ilaçlarımla birlikte içmiştim. Benim kaderimdi sanki, Ağrı Dağı'na da böyle hasta çıkmıştım. Rize Devlet Hastanesi'nde acilde güzel bir muayene oldum. İki saat kadar müşaade de kaldım. EKG ve kan tahlili yapıldı. Yolda fenalaşmıştım. Bursa garajında yediğim yemek beni maf etmişti. Nefes almakta zorlanıyordum, bir de terliyordum da. Gaz sıkışması teşhisi kondu. Bir de enfeksiyon. Doktor kalbinde bir şey yok dedi. Ve bu ilaçları alıp dikkatli olarak dağlara gidebileceğimi söyledi. İlaçlarla yollarda iyileştim. Kendimi iyi hissediyordum ama bir korku girmişti bir kere. "Nerde trak orda bırak" diyordum kendi kendime.

Yanımızda Avusturalya'lı bir bayanla bir Türk arkadaş vardı, ikisi de psikiyatrist. Onlarla birlikte gitmeye karar vermiştik akşam yatmadan önce. Onlar ilk kez zirve yapacaklardı, bizim ikinci çıkışımız olduğu için rotayı bildiğimizden onlara faydamız olacağını söylemiştik. Deniz Gölü'ne geldiğimizde ilk zorlu etabı çıkmış olduk .

Oradan öteye bir zor etap daha kalıyordu o da hakikaten epey dik bir eğimdi. İşte oraya da karar anı diyorlar. Bazıları oraya gelince "Ay daha buraya mı çıkacağız" deyip dönüyormuş... Yani tabii kendine güvenen çıkıyor.

Biz kararlıydık, devam ettik. Kar da vardı bu sefer. Daha önceki çıkışımızda kar yoktu. Hatta bizden on gün önce çıkanlar hat kurmuş bazı yerlerde. Dağcı kazması olmadan çıkılmıyormus. Bir de Krampon botların altına. Biz ekipman olarak bir şey götürmemiştik. Ama gerek de olmadı. Sadece ben bilhassa karda da yürümeyi tercih ettim bazı yerlerde. O da zevk veriyordu bana.

Kardanadam dost Oralarda aklıma geldi. O karların üzerinde yürüken, ah bir vakit olsaydı da bir kardanadam yapıp fotoğrafını çekseydim. Lakın bize durmak yoktu hep yürüdük. Celâl dost, güzel yürekli şairim sana söz bir gün senin için bir kardanadam yapacağım.

"Siz taş kümelerini takip ederek gidin biz yaşlıyız yavaş yavaş geliriz" demiştik arkadaşlara. Onlar gözden kayboldular. Bir ara çok mesafe olsa da onları görüyorduk. Yanlış rotaya sapmışlar, bir de İsveçli bir çift vardı, onlar da gitmiş arkalarından. Oradan devam etmeleri mümkün değildi. Aşağıya inmeleri için bağırdık. O İsveçli çift anlasın diye ben "Aşağıya, aşağıya... Yanlış rota.... Yanlış rota" diye bağıryordum. Sonra indiler. Rotayı gösterdik öyle devam ettiler.

Daha sonra İsveçli'lerle karşılaştık. Gülerek bana "Yanlış rota" diyorlardı. Gülüştük öyle. Zirveye vardığımda bizim arkadaşlar oradaydılar. Bir de İsraili bir gurup genç vardı.

Daha sonra arkadaşlarımız dönüş için indiler. Ağbeyim de tırmanışını tamamladı onu zirvede karşıladık. 60 yaşında yine Kaçkarlar'a çıkmayı başarmıştı Hikmet ağabeyim. Birlikte fotoğraflar çektik. Ağabeyim ve ben çok mutluyduk. Sadece ikimiz önümüzde rehber olmadan zirveye çıkmayı başarmıştık.

Diğer gurup da indi. Ağabeyim "İki kardeş sade biz varız zirvede Fikret" diyordu. Fotoğraflar çektik. Süper bir hava vardı şansımıza. Bir saate yakın kaldık zirvede.

O eşsiz güzellikteki manzara ve bizim orda olmamız... Çok ama çok güzeldi. Beş yıl önce bir serçe avucumun içine kadar gelmişti. Bir kırık bile yiyecek yoktu yanımızda. Ona bir şey verememiştim ama içimde kalmıştı. O serçenin mutlaka oralarda bir yuvası vardı. Ben yine görürüz belki diye çantama ekmek koymuştum bolca. Ve inanılmaz bir şey yine bir serçe dolanıp duruyordu yanımızda. Beş yıl önce gördüğümüz serçe miydi acaba dedim durdum. Belki de onun yavrusuydu. Birkaç metre ötemizde bizim gitmemizi bekliyordu. Ekmekleri oraya koyduk.

Başımızın üzerinde siyah bir kartal tavaf ediyordu. O kartalın kanatlarını göğsüne çekip öyle uçurumlara dalışlarını seyretmeye doyamadık. Bir de öyle Bulutların arasında süzülüşü. Hep bir kartalın böyle üzerimizde uçmasını hayal ederdim. Bu gerçek oldu. Soluğunu ensemden hissettim adeta. Onları bize yaren olsun diye, biliyorum Rabbim gönderdi.

On üç saat sürdü zirveye tırmanışımız ve inişimiz. Fakat itiraf etmeliyim zorlandık. Öyle kolay da bir şey değil bu dağa zirve yapmak. Bir kere yollarda zaten perişan oluyor insan. Ama bu zor bizim hoşumuza gidiyor. "Zoru seçmelisin dostum... O zor ki seni güçlü kılar" O gece kampta dinlendik. Delilik işte bu. İkimizin fotoğrafına bakarken ben öyle de yazdım.

"Nerde delilik varsa... Orda çıldırıyorum..... "

4-Ağustos/Sabah erken kalkıp çadırımızı topladık ve dönüş için yola koyulduk. Saate baktığımda 08.30 du. O çantalarımız sırtımızda üç saat sonra Olgunlar'a geldik. Minibüsler sabah saat 06.00 da kalkıyormuş. Biz gidebildiğimiz yere kadar gider derenin boyunda kapm atarız dedik. Ama Ahmet amcanın o ayran ikram edeceğim deyişini unutmadım. Evine gittim ve çaldım kapısını. Kızı açtı kapıyı. Babası evde yokmuş "Bahçeye gitti babam" dedi. Ben de "Baban ayran ikram edeceğim demişti" dedim. Kız "Hemen getireyim, bekleyin" dedi. Ben gülüyordum ve aynen böyle dedim. "Ayranı içmeden bir yere gitmem" O yayla ayranın tadını bir bilerseniz... Ahhh... Ne güzeldi, iki bardak içtim. Kızcağz "doldurayım daha" diyordu. "Yetti bana, çok güzelmiş" dedim ve içtenlik dolu teşekkür ettim. Babasına selamımızı söylemesini tenbihledim ve ayrıldım Ahmet amcanın evinden.

Ağabeyim üç km Yaylalar Köyü'ne kadar bizi götürecek bir araba bulmuş, burada bir arkadaş gidiyor dedi ve sağolsun bizi Yaylalar Köyüne kadar bıraktı bir güzel insan.

Oradan aşağıya saatlerce yürüdük. Bir kamp yeri bulamadık. Çok yorucuydu. O çantalarımızla güneşin altında öyle yürümek çok da artık zevkten işkenceye dönüşmeye başlamıştı. Ama bizi alacak biri çıkmadı yolda. Ben bir ara koptum adeta. Ağabeyim ne yapsa bana yetişememiş.

"Nereye gitti Fikret böyle" deyip arkamdan yetişmeye çalışmış. Ben bir araç görmüştüm, öyle geçti gitti ama bir yerde durdu bi şeyler topluyorlardı derenin karşı tarafında. Ben çantalarımı attım kenara, artık devam edemeyeceğim dedim. Sonra ağabeyim geldi. Ben ağabeyime "Bir konuş bakalım belki dönüşte bizi alırlar. Dönecekler mi bir sor" dedim. Ağabeyim yanlarına gitti konuştu. Genç mühendislerdi, iki kişi. Bizim için döndüler ve bizi 3- 4 km aşağıya bıraktılar sağ olsunlar.

Hele biz kalabileceğimiz bir yeşil alan bulabildik. Yoksa derenin boyunda hep böyle direk sarp yerlerdi. Yanlız gençler "Burada insandan çok ayı var, siz nasıl korkmuyorsunuz, burada nasıl kalacaksınız?" dediler. Ben de "Korkmuyoruz, daha önce de kalmıştık" dedim. Onlar nasıl bakıyordu şaşkın şaşkın yüzümüze.

Çok teşekkür ettik genç kardeşlerimize. Hakikaten taktir ettim bu güzel insanları, bizim insanımız işte böyle. Allah razı olsun bizi yolda bırakmadılar. Yönlerini çevirip bize yardımcı oldular. Para geçmiyor böyle yerde. İnsanlık işte. Bizi bıraktılar, aşağıdan dönmüşler onlara nasıl el sallıyorduk kamp kuracağımız yerden. Kesin aralarında konuşuyorlardır "Bunlar iki deli" diye.

İşte bu uzun yürüyüşten sonra "Mohikanların son dansı" diyorduk yine gülüşerek ağabeyimle. Çadır kurduğumuz yer Demirdöğen... Demirdöğen deresinin dibindeydik. Derenin o sesi... O gece yaktığımız ateş... Ve tadımlık da olsa ağabeyimin tuttuğu alabalıklar. Ha geldi ha gelecek diye beklediğimiz ayılar. Elimde fener, ben iki saat nöbet tuttum. Ateşin başında. Ağbeyim uyudu. Bana "Sen beni on ikide kaldır ben iki saat uyusam bana yeter" demişti Hikmet ağabeyim. Baktım derin uyuyor. Odunların hepsini attım ateşe ve ben de girdim çadıra. Hemen uyumuşum. Bir ara bir patırtı oldu, ben sıçradım "Eyvah ayı

geldi" dedim birden. Meğer ağabeyim uyanmış benim çadırda olduğumdan habersiz, dışarıda sanıyor beni, elini atmış öyle üzerime, tam da yüzüme. " Ya sen ne zaman girdin çadıra" diyordu. "Yat ağbi ya, ben ateşe attım odunları, uyuyalım bir güzel" dedim. "Yok ben çıkıyorum dışarı dedi." Saate baktım gecenin 01.00. Ben hemen uyumuşum yine.

5-Ağustos/Ağabeyim ateşin başında sabaha kadar nöbet tutmuş. 05.00 de uyandırdı beni. Sonra ben çadırı topladım o alabalık yakalıyordu. On beş dakikada iki tane daha yakaladı. O ara ben çadırı toplamıştım yarım saat daha vaktimiz var derken bir minibüs korna çalıyordu yolun kenarında. Geliyoruz dedik ve acele toparlandık. Ver elini Yusufeli.

Ve oradan da Bursa'ya direk otobüs varmış, yerlerimizi ayırttık ve sabah kahvaltımızı yapmak için bir lokantaya daldık. O balıkları da birini bulduk, biraz bozuk para vardı elimde, verdim adama, dedim "Bunları bi yerde pişirtebilir misin?". Verdim o iki alabalığı. O da evine götürüp pişirtmiş. Biz çorbalarımızı içmiştik ki getirdi. Ağabeyim garsona sordu "Burada yesek bunları". Ben gülüyorum. Ya alemiz. Orada bir de o alabalıkları yedik. Lokantanın ekmeklerinden de tabii. Ama helalleştik sonra.

Bir macera daha böyle sona erdi. Biz yorgun argın otobüs yolculuğumuzun sonunda Bursa'ya geldik. Bir dağ masalıydı sanki yaşadıklarımız. Yine rüya gibi anlar.... Derelerin gürül gürül akışı... Rengarenk çiçekler. Kaçkarlar'ın tertemiz havası... Yaylalardaki taştan evler... O güleç yüzlü insanlar...

Yine bir gün geleceğiz Karadeniz... Yine bekle bizi Kaçkarlar...

çektim kana kana
doldu ciğerlerim
memleket içimde

melekler türkü söylüyor
kulaklarımda sesleri

çiçek kokuyor ellerim
Kaçkarlar'da kaldı yüreğim.....

....

Fikret Şimşek